

Bruksela, 7 czerwca 2023 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0066(COD)

9305/23
ADD 2

JAI 630
FREMP 147
COHOM 111
COPEN 158
EDUC 164
MIGR 168
SOC 321
ANTIDISCRIM 49
GENDER 51
JEUN 89
CODEC 886

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej – Podejście ogólne – Oświadczenie

Delegacje otrzymują w załączniku oświadczenie zgłoszone przez Polskę.

Polska w pełni szanuje prawo do równego traktowania kobiet i mężczyzn, nieustannie dąży do wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz do wzmocnienia ochrony ofiar. Jednocześnie Polska nie popiera przyjęcia podejścia ogólnego do całego projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w obecnym brzmieniu i w ramach obecnej procedury.

Biorąc pod uwagę opinię Służby Prawnej Rady rząd polski uważa, że stosowną procedurą do przyjęcia wyżej wymienionego projektu dyrektywy byłoby najpierw przyjęcie decyzji Rady w sprawie rozszerzenia katalogu europejskich przestępstw zgodnie z procedurą określoną w art. 83 ust. 1 akapit trzeci TFUE. Proponowana harmonizacja odnosi się do przestępstw, które trudno zaklasyfikować do tej grupy. W rzeczy samej nie wszystkie przestępstwa wskazane we wniosku można uznać za jednoznacznie objęte pojęciem seksualnego wykorzystywania kobiet i dzieci lub przestępstw komputerowych.

Ponadto należy przypomnieć, że próba rozszerzenia wykazu przestępstw na mocy art. 83 ust. 1 TFUE z myślą o włączeniu do niego nowego przestępstwa „nawoływania do nienawiści”, jak przewidziano w projekcie decyzji Rady COM (2021) 777, nie powiodła się. W prawie Unii Europejskiej nie stosuje się pojęcia przestępstwa z nienawiści, a proponowany art. 10 można uznać za obejście traktatowej procedury jednomyślności i potwierdzenie uwag dotyczących nieprawidłowej podstawy prawnej tego projektu dyrektywy.

Jednocześnie należy zauważyć, że art. 2 i art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odnoszą się jednoznacznie do równości kobiet i mężczyzn, a w angielskich wersjach językowych tych aktów nie stosuje się terminu *gender*, tylko *sex*. Pojęcie *gender* nie jest zdefiniowane w prawie podstawowym UE, a tym samym pozostaje niejasne i jest niejednoznacznie interpretowane w państwach członkowskich. W związku z powyższym Polska zastrzega sobie interpretację terminu *gender*, stosowanego w angielskiej wersji językowej tekstu wniosku, jako identycznego z jednoznacznym i dobrze ugruntowanym w prawie Unii Europejskiej terminem *sex*.

W opinii Polski przedmiotowa inicjatywa jest kolejnym przykładem próby naruszenia zasady jednomyślnego głosowania i ma na celu rozszerzenie kompetencji UE bez zmiany Traktatów Unii Europejskiej. Polska jednoznacznie wyraża dezaprobatę dla tego typu praktyk. W związku z tym Polska zamierza dążyć do wyeliminowania zobowiązań wynikających z dyrektywy – o ile zostanie ona przyjęta – poprzez odpowiednie mechanizmy krajowe obejmujące zbadanie konstytucyjności interpretowania Traktatów Unii Europejskiej przez Radę i Parlament w sposób, który pozbawia Polskę możliwości niewyrażenia zgody zgodnie z zasadą jednomyślnego głosowania określoną w art. 83 ust. 1 akapit trzeci TFUE. Dlatego Polska uważa, że działanie instytucji Unii Europejskiej wykracza poza przyznane im kompetencje i tym samym nie może być wiążące dla państw członkowskich.